

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-449/16

**Kerly Del Rosario Martinez Silva
împotriva
Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)
și
Comune di Genova**

(cerere de decizie preliminară formulată de Corte d'appello di Genova)

„Trimitere preliminară – Securitate socială – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Articolul 3 – Prestații familiale – Directiva 2011/98/UE – Articolul 12 – Dreptul la egalitatea de tratament – Resortisanți ai unor țări terțe care dețin un permis unic”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 21 iunie 2017

1. *Securitate socială – Lucrători migranți – Reglementare a Uniunii – Domeniu de aplicare material – Prestații vizate și prestații excluse – Criterii de distincție*

[Regulamentul nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 3 alin (1)]

2. *Securitate socială – Prestații familiale – Noțiune – Alocație în favoarea familiilor cu cel puțin trei copii minori – Incluziune*

[Regulamentul nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 1 lit. (z) și art. 3 alin. (1) lit. (j)]

3. *Controale la frontiere, azil și imigrare – Politica privind imigrarea – Procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre – Directiva 2011/98 – Dreptul la egalitatea de tratament – Reglementare națională care refuză deținătorului unui permis unic beneficiul unei alocații în favoarea familiilor cu cel puțin trei copii – Inadmisibilitate*

[Directiva 2011/98 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 2 lit. (c), art. 3 lit. (c) și art. 12; Directiva 2003/109 a Consiliului]

1. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 20-22)

2. În ceea ce privește aspectul dacă o prestație dată intră în sfera prestațiilor familiale menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul nr. 883/2004, este necesar a arăta că, potrivit articolului 1 litera (z) din acest regulament, termenii „prestații familiale” desemnează toate prestațiile în natură sau în numerar pentru acoperirea cheltuielilor familiei, cu excepția avansurilor din pensiile alimentare și a alocațiilor speciale de naștere sau de adopție prevăzute în anexa I la acest regulament.

Curtea a statuat deja că termenii „acoperirea cheltuielilor familiei” trebuie interpretați în sensul că se referă în special la o contribuție publică la bugetul familial, destinată să reducă costurile legate de întreținerea copiilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2013, Hliddal și Bornand, C-216/12 și C-217/12, EU:C:2013:568, punctul 55 și jurisprudența citată).

În ceea ce privește prestația în discuție în cauza principală, din dosarul prezentat Curții reiese că, pe de o parte, ANF este plătită beneficiarilor care o solicită, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile legate de numărul de copii minori și de venituri prevăzute la articolul 65 din Legea nr. 448/1998. Această prestație este acordată, în consecință, independent de orice apreciere individuală și discreționară a nevoilor personale ale solicitantului, pe baza unei situații definite de lege. Pe de altă parte, ANF constă într-o sumă plătită în fiecare an respectivilor beneficiari și care vizează acoperirea cheltuielilor familiei. Este vorba, așadar, despre o prestație în numerar menită să reducă, prin intermediul unei contribuții publice la bugetul familial, cheltuielile aferente întreținerii copiilor.

Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că o prestație precum ANF constituie o prestație de securitate socială care intră în sfera prestațiilor familiale menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul nr. 883/2004.

(a se vedea punctele 23-25)

3. Articolul 12 din Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia resortisantul unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din această directivă nu poate obține beneficiul unei prestații precum alocația pentru familiile cu cel puțin trei copii minori instituită prin legea n. 448 – *Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (Legea nr. 448 privind dispoziții în materie de finanțe publice pentru stabilizare și dezvoltare) din 23 decembrie 1998.

În această privință, din articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/98 coroborat cu articolul 3 alineatul (1) litera (c) din aceasta reiese că de egalitatea de tratament prevăzută de prima dintre aceste dispoziții trebuie să beneficieze în special resortisanții din țările terțe care au fost admiși într-un stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă în temeiul legislației Uniunii sau al legislației naționale. Or, aceasta este situația unui resortisant al unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din directiva menționată, deoarece, în temeiul dispoziției respective, acest permis îi permite unui astfel de resortisant să aibă în mod legal reședința pe teritoriul statului membru care l-a eliberat, în scopul ocupării unui loc de muncă.

Cu toate acestea, potrivit articolului 12 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din Directiva 2011/98, statele membre pot restrânge drepturile conferite în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (e) din această directivă lucrătorilor din țări terțe, cu excepția celor care au un loc de muncă sau au avut un loc de muncă pe o perioadă de cel puțin șase luni și care sunt înregistrați drept șomeri. În plus, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din directiva menționată, statele membre pot decide ca articolul 12 alineatul (1) litera (e) din aceasta, referitor la prestațiile familiale, să nu se aplice resortisanților din țări terțe care au fost autorizați să lucreze pe teritoriul unui stat membru pentru o durată maximă de șase luni, precum și resortisanților din țări terțe care au primit drept de ședere pe acest teritoriu pentru studii sau resortisanților din țări terțe care au drept de muncă pe baza unei vize.

Astfel, în mod similar cu Directiva 2003/109, Directiva 2011/98 prevede un drept la egalitate de tratament în favoarea anumitor resortisanți din țări terțe, care constituie regula generală, și enumeră derogările de la acest drept pe care le pot stabili statele membre. Aceste derogări nu pot fi invocate,

prin urmare, decât dacă organele competente să aplice această directivă din statul membru în discuție au precizat în mod clar că intenționează să invoce aceste derogări (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 aprilie 2012, Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, punctele 86 și 87).

(a se vedea punctele 27-29 și 32 și dispozitivul)